

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA w SO Tamara Pawlak

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Kowala

przy udziale Prokuratora Marii Łobacz

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **T. K.**

na skutek zażalenia wniesionego przez pełnomocnika cudzoziemki

postanowienie Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 18 września 2015 r.

w przedmiocie przedłużenia okresu pobytu cudzoziemca w (...)

na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 127c kpk

postanawia

I. zmienić zaskarżone postanowienie, w ten sposób, że wskazać, iż termin trzech miesięcy na jaki przedłużono cudzoziemce T. K. pobyt w (...), liczony od dnia 22 września 2015 roku do dnia 18 grudnia 2015 roku, upływa o godzinie 15:00 ostatniego dnia pobytu;

II. w pozostałej części zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Wskazany postanowieniem Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej, na podstawie art. 403 ust 2 pkt 1 i art. 403 ust 3 i ust 7 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przedłużył okres pobytu cudzoziemki T. K. i jej małoletniego dziecka pozostającego pod jej opieką S. – M. B. w (...) na okres trzech miesięcy, tj. od dnia 22 września 2015 r. do dnia 18 grudnia 2015 r.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył pełnomocnik cudzoziemki zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie:

- art. 403 ust 2 pkt 1 ustawy o cudzoziemcach poprzez jego bezzasadne zastosowanie i uznanie, że pani T. K. nie współpracuje z organem (...)w zakresie wykonania decyzji o zobowiązaniu do powrotu bez właściwego zbadania czy ta okoliczność jest aktualna,

- art. 398 ust. 2 i 3 oraz art. 401 ust. 4 i 5 ustawy o cudzoziemcach w zw. z art. 15 ust. 1,3 i 5 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (tzw. dyrektywa powrotowa) poprzez nie zbadanie możliwości zastosowania i w efekcie nie zastosowanie wobec Pani T. K. i małoletniego S. – M. B. środków wolnościowych pomimo, iż w niniejszej sprawie środki takie powinny być zastosowane, jak również poprzez nie wzięcie pod uwagę dobra małoletniego.

- art. 400 pkt 1 i 2 ustawy o cudzoziemcach poprzez nie zwolnienie Pani T. K. i małoletniego S. B. ze strzeżonego ośrodka pomimo, iż dalszy pobyt w ośrodku zagraża jego zdrowiu.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez nie uwzględnienie wniosku Komendanta P. (...) w B. w przedmiocie przedłużenia okresu pobytu cudzoziemca w (...). ewentualnie o zastosowanie wobec cudzoziemców jednego ze środków opisanych w art. 398 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach np. zobowiązanie cudzoziemców do zgłaszania się w dwutygodniowych odstępach czasu do Komendanta P. (...) w B. oraz zamieszkiwania w otwartym Ośrodku (...) Urzędu do Spraw Cudzoziemców, ul. (...), (...)-(...) B. (cudzoziemcy są objęci wnioskiem Pana A. B. o nadanie statusu uchodźcy a zatem mają prawo do pobytu w tym ośrodku).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Decyzja Sądu Rejonowego w przedmiocie przedłużenia okresu pobytu cudzoziemki T. K. wraz z małoletnim dzieckiem pozostającym pod jej opieką S. – M. B. w (...) jest zasadna gdyż przesłanki wymienione w tym orzeczeniu są nadal aktualne.

Zgodnie z art. 403 ust. 2 pkt 1 Ustawy z dnia 12 grudnia 2013 roku o cudzoziemcach (Dz. U. z 2013 r., poz. 1650, z późn. zm.), w sytuacji gdy cudzoziemiec, któremu wydano decyzję zobowiązującą do powrotu, nie współpracuje z organem (...) w zakresie wykonania tej decyzji i istnieje uzasadnione przypuszczenie, że okres wykonania tejże decyzji ulegnie wydłużeniu, okres pobytu w (...) może zostać przedłużony na czas określony.

W sprawie niniejszej decyzją z dnia 2 czerwca 2015 r. (nr NA- (...)/32/D- (...)) (...) w B. zobowiązał T. K. wraz z małoletnim dzieckiem S. – M. B. do powrotu i orzekł o zakazie ponownego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i innych państw obszaru S. na okres 12 miesięcy od dnia wydania tej decyzji (k. 9-12). Od tej decyzji cudzoziemka wniosła odwołanie do organu II instancji.

Dowody zgromadzone w przedmiotowej sprawie przekonują, iż w dalszym ciągu konieczne jest umieszczenie cudzoziemki wraz z małoletnim dzieckiem w (...) Przemawia za tym w szczególności treść protokołu przesłuchania cudzoziemki w charakterze strony (k. 7v), w którym zawarte zostało jej oświadczenie na okoliczność ewentualnych konsekwencji prowadzonego postępowania i wydania ostatecznej decyzji o zobowiązaniu do powrotu w związku z którą musiałby opuścić terytorium Polski. Z jego treści wynika, iż cudzoziemka, jeśli otrzyma taką decyzję, to nie wyjedzie do kraju pochodzenia „dobrowolnie”, co świadczy o tym, iż nie akceptuje ona zawartego w decyzji rozstrzygnięcia i nie zamierza mu się podporządkować z żadnego dowodu w sprawie nie wynika także iż obecnie zmieniła ona swoją postawę w tej kwestii.

Podnieść należy, iż nie ma racji skarżący twierdząc, iż nie jest możliwe oparcie się na tej samej okoliczności faktycznej przy podjęciu kolejnej decyzji o przedłużeniu pobytu cudzoziemca w ośrodku strzeżonym, istotnym jest bowiem to, czy przesłanka ta jest w dalszym ciągu aktualna, co w niniejszej sprawie ma miejsce.

W świetle oświadczenia cudzoziemki o jakim mowa powyżej, zasadnie Sąd Rejonowy przyjął, że istnieją w dalszym ciągu okoliczności wskazujące na to, że cudzoziemka nie będzie współpracować z organem (...) w zakresie wykonania decyzji o zobowiązaniu jej do powrotu. Powyższa okoliczność utwierdza z kolei w przekonaniu, że stosowanie alternatywnych do detencji środków, o jakich mowa w art. 398 ust. 3 ustawy o cudzoziemcach, nie zapewniłoby zabezpieczenia toku postępowania administracyjnego dotyczącego wydalenia z Polski, tym samym zarzut obrazy wskazanego przepisu jest chybiony.

Uzasadnione jest zatem utrzymywanie dalszego pobytu T. K. w strzeżonym ośrodku do czasu, gdy decyzja zobowiązująca cudzoziemkę do powrotu stanie się ostateczna w administracyjnym toku postępowania i będzie możliwe jej przymusowe wykonanie poprzez doprowadzenie wymienionej do granicy.

Niezasadnym jest także podnoszony w zażaleniu zarzut naruszenia art. 400 pkt 2 ustawy o cudzoziemcach, tj. „że stan psychofizyczny cudzoziemca może uzasadniać domniemanie, że cudzoziemiec był poddany przemocy”. Sam fakt odbycia konsultacji psychiatrycznej (k.60-61) nie wskazuje, iż w odniesieniu do cudzoziemki ziszczyły się okoliczności

o jakich mowa w ww. przepisie; dotyczy on przecież sytuacji w której stan psychofizyczny cudzoziemca wynika z faktu, iż mógł on być **poddawany przemocy w kraju pochodzenia** a nie z uwagi na pobyt w ośrodku (na co powołuje się pełnomocnik cudzoziemki). Zważyć należy iż z ww. protokołu przesłuchania cudzoziemki wynika, iż w kraju pochodzenia nie była ona kiedykolwiek zatrzymana, aresztowana, poddawana przemocy, skazana, nie brała udziału w działaniach wojennych.

W realiach niniejszej sprawy nie można także podzielić tezy skarżącego, iż pobyt cudzoziemki wraz z małoletnim dzieckiem w (...) zagraża zdrowiu wymienionej oraz jej syna. Godzi się w tym miejscu przypomnieć, iż cudzoziemcy przebywający w strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców mają zapewnioną niezbędną opiekę medyczną; z załączonych kopii dokumentacji medycznej (k.62-72) wynika, iż zarówno matka jak i chłopiec mają zapewnioną niezbędną opiekę medyczną, z której korzystają a schorzenia jakie były przedmiotem konsultacji oraz hospitalizacji małoletniego nie zagrażają jego życiu i zdrowiu. W szczególności z karty leczenia szpitalnego dziecka wynika, iż trwało ono kilka dni, dziecko zostało ono wypisane w stanie ogólnym dobrym do dalszego leczenia ambulatoryjnego. Okoliczność iż pobyt w ośrodku nie stanowi niebezpieczeństwa dla życia i zdrowia obojga wynika nadto z zaświadczeń lekarskich z dnia 7 września 2015 r. (k.25, 26).

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.